

med Salget af Landbrugets Produkter, Fødevarer, til Priserne fra 1914 var jo ikke til at ordne, det var i Praksis saa vanskeligt, thi hvem skulde have dem, og hvem skulde aflevere dem? Ja, det fandt vi nok ud af; hvis vi ellers er enige om Princippet, skal vi nok komme over de Vanskeligheder. Der kan sagtens oprettes en Central, der modtager Varerne (*Afbrydelse: Ligesom under Krigen?*), ja vel, saa det kan vi sagtens indrette. Vi kender baade herhjemme fra og fra andre Steder, hvordan saadant noget kan ordnes. Hvis Villien er til Stede, kan vi nok komme over den Vanskelighed, og selvfølgelig vil det højtærede Ministerium bistaa af yderste Evne med at bringe det i Orden paa bedst mulig Maade. Men jeg forstod, at Villien ikke var til Stede, og det er det, det kommer an paa. Villien er neppe til Stede. Men saa forstaar jeg ikke, hvordan man kan have den Dristighed fra den samme Side at kræve, at Arbejderne skulde betale noget for at faa fremhjulpet Erhvervsmulighederne i vort Land. Den ene Ting er afhængig af den anden. Arbejderne kan gaa ned i Løn i samme Grad, som Livsfornødenhederne falder i Pris. Vil de, der fremstiller Livsfornødenheder, skaffe os billigere Priser paa disse Varer, nu vel, saa er Vejen aaben for ogsaa at komme til de Indrømmelser, man ønsker paa andre Felter, men heller ikke før. I sin anden Bemærkning sagde det ærede Medlem Hr. Pinstrup noget om, at vi havde intet at bebrejde Landbruget. Det erkender jeg. Jeg har ikke villet bebrejde det, at det søgte Statens Støtte, da det ikke var muligt for det at gennemføre Eksport til Udlandet under Krigen. Men det faktiske er, at det søgte og fik Statens Støtte, at der baade oprettedes en statsgaranteret Forsikring, og at der indleddedes og gennemførtes Forhandlinger, der sikrede Landbruget fortsat Eksport af dets Varer, trods en farlig Undervandskrig, som var etableret i Begyndelsen af 1917. Jeg bebrejder ikke Landbruget, at det søgte Støtte i den vanskelige Kamp, tværtimod, det var naturligt. Men lige saa naturligt, som det var for Landbruget at gøre det den Gang, lige saa naturligt er det for Industrien og Arbejderne at gøre det nu, og lige saa naturligt var det, om Rigsdagen og Staten som Helhed nu gav den Indrømmelse, som er nødvendig for at bringe Erhvervsmulighederne paa Fode for Industrien, som at den Gang sikrede Landbruget den nødvendige Støtte.

Jeg vilde gerne, inden jeg slutter, henlede Opmærksomheden paa, at jeg fremdeles ikke har faaet Svar fra Venstre paa, hvorfor man gennemførte Importreguleringen i August,

og hvorfor man absolut vil bort fra den nu, ligesom jeg heller ikke af den højtærede Handelsminister har faaet nogen nærmere Forklaring paa, hvad han mente med disse Indrømmelser, og hvad det er, han vil sætte i Stedet for Importreguleringen.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Drachmann har Ordet for en kort Bemærkning.

Drachmann: Det ærede Medlem Hr. Pinstrup dvælede ved, hvorledes Landbruget under Krigen frivilligt havde paataget sig visse Leveringsforpligtelser i Overensstemmelse med sine Traditioner. Jeg tror, man skal være noget varsom med at fremstille dette Forhold saa ensidigt, som det ærede Medlem gør, thi det maa dog erindres, at den Gang var der et Begreb, der hed Krigens Tvang, og den var over os alle og ikke mindst over det Landbrug og den Landbrugseksport, som man jo ved bærer Danmark. Saa spurgte det ærede Medlem Hr. Pinstrup mig, om jeg kendte en Maade, der kunde sikre en fortsat Levering fra vor Side af de Produkter, vi nu havde indarbejdet i Czekoslovakiet. Det kan man sikre gennem Handelstraktater eller kortvarige Aftaler. Og jeg vil atter gøre det ærede Medlem Hr. Pinstrup opmærksom paa, at der er noget, der hedder Handelspolitik i denne Verden, og at der tilmed er noget, der hedder Handelspolitik, som kan være til Gavn ogsaa for Landbruget.

Rode: Under sin Diskussion med det ærede Medlem Hr. Drachmann fremsatte det ærede Medlem Hr. Pinstrup en Bemærkning, han ofte har gentaget før, om Landbrugets og Industriens forskellige Stilling under Krigsaarene, som jeg ikke kan lade helt uimodsigt. Det ærede Medlem fremstiller det, som om Landbruget var bundet og Industrien fri. Det er aldeles urigtigt. Industrien var Genstand for en Række Reguleringer. Dels var der en almindelig Prisregulering overfor Industrien, og dels var der en Række særlige Reguleringer vedrørende ikke mindst alle de Industrier, som paa den ene eller den anden Maade havde Forhold til Landbruget, Bryggerivirksomheden, Mølleindustrien, Sukkerindustrien, Spritindustrien, Gødningindustrien, Fodtøjsindustrien. Alle disse var Genstand for Reguleringer, som med Hensyn til Avancens Begrænsning har været fuldt saa stærke som Foranstaltningerne overfor Landbruget. Naar det ærede Medlem benægter, at Landbruget i Krigstiden har hen-